

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คำกล่าวที่ว่า “เด็กในวันนี้ คือ ผู้ใหญ่ในวันหน้า” เป็นประโยคที่กล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความจริงได้เป็นอย่างดี โดยจะเห็นได้ว่าเด็กๆ เหล่านี้จะเติบโตเป็นอนาคตของชาติ ซึ่งมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อสังคมในภายภาคหน้าสืบไป แต่การที่จะทำให้เด็กหรือเยาวชนคนหนึ่งคนใดเติบโตและรู้จักรับผิดชอบต่อสังคมได้นั้นก็ควรที่จะได้รับการปลูกฝังให้รู้จักผิดชอบชั่วดี มีการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด แต่เนื่องจากปัจจุบันสภาพแวดล้อมการเลี้ยงดูเอาใจใส่ได้เปลี่ยนแปลงไป อีกทั้งเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนมากขึ้น เหตุเพราะเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น อยากรองคิดเพื่อน ขาดประสบการณ์ ชอบเลียนแบบ มีอารมณ์รุนแรง ขาดความยับยั้งชั่งใจ จึงถูกชักจูงได้ง่าย ซึ่งเด็กเหล่านี้อาจรู้ว่าสิ่งที่ทำไปนั้นถูกหรือผิด แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าการกระทำดังกล่าวควรหรือไม่ควรมากนักน้อยเพียงใด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เด็กและเยาวชนกลายเป็นผู้กระทำผิดได้ง่ายด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของตนเอง และนอกจากนี้เด็กไม่ช้าจะตกเป็นผู้กระทำผิดอย่างเดียวแต่อาจตกเป็นเหยื่อของการกระทำผิดได้ง่ายเช่นกัน จึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กและเยาวชนนั้นสามารถเข้ามาเกี่ยวข้องกับคดีอาญาได้หลายสถานะด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้กระทำผิด ผู้เสียหาย หรือพยาน

อย่างไรก็ตามสหประชาชาติก็ได้ก่อตั้งองค์การขึ้นมาเป็นองค์การสหประชาชาติ โดยเน้นย้ำถึงเจตนารมณ์ที่ต้องการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของทุกคน ทุกเพศ และทุกวัย โดยองค์การสหประชาชาติเล็งเห็นว่าบุคคลทุกคนเกิดมามีศักดิ์ศรีและสิทธิที่เท่าเทียมกัน ไม่เว้นแม้แต่เด็กที่เกิดมามีสิทธิและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน แต่เนื่องจากเด็กๆ เหล่านี้ยังไม่สามารถดูแลตัวเองได้ จึงควรได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสม ซึ่งสหประชาชาติได้ให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติต่อสิทธิเด็กและเยาวชนที่จะเป็นสิ่งที่ได้รับความสำคัญเช่นเดียวกัน โดยได้กำหนดข้อตกลงขึ้นมาภายใต้ชื่ออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child) กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่เป็นรัฐภาคีเป็นสมาชิกอยู่ ซึ่งเด็กในที่นี่รวมถึงเด็กที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดด้วย นอกจากนี้ข้อผูกพันตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแล้ว ยังต้องผูกพันตามกฎแห่งกรุงปักกิ่ง (Beijing Rule) ขององค์การสหประชาชาติที่กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำในการดำเนินกระบวนการยุติธรรม กฎแห่งกรุงปักกิ่งนี้ได้ปรับปรุงให้

เป็นไปตามจุดมุ่งหมายและเจตนารมณ์ของระบบคดีเด็กและเยาวชนในทุกส่วนของโลก อีกนัยหนึ่งเป็นระบบที่อยู่ท่ามกลางความหลากหลายของสภาพแวดล้อมและโครงสร้างกฎหมาย กฎแห่งกรุงปักกิ่งจึงได้จัดทำหลักปฏิบัติทั่วไปที่ดีในการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนคือเป็นเงื่อนไขขั้นต่ำที่สหประชาชาติยอมรับ ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้ระบบใดก็เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน เพื่อให้เด็กและเยาวชนที่อยู่ในวัยกำลังพัฒนาได้รับการดูแลช่วยเหลือเป็นพิเศษทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และพัฒนาทางสังคม สำหรับประเทศที่ร่วมลงนามเป็นรัฐภาคีพึงต้องปฏิบัติตามกฎแห่งกรุงปักกิ่งนี้ด้วย โดยให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติกับเด็กทุกคน มุ่งเน้นที่จะให้เด็กได้รับผลประโยชน์สูงสุดเป็นประการสำคัญ รัฐภาคีจะต้องมีการทบทวนแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย นโยบาย และวิธีการปฏิบัติให้สอดคล้องกับมาตรฐานต่างๆ ตามที่ได้กำหนดไว้

ประเทศไทยแต่เดิมก็มีวิธีการพิเศษที่นำมาใช้แก่เด็กที่กระทำผิด โดยกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127¹ ได้กำหนดให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 7 ปี ไม่ต้องรับโทษและไม่ต้องถูกดำเนินคดีอาญา เด็กอายุต่ำกว่า 7 ปี ขึ้นไปถึง 14 ปี ก็ไม่ต้องรับโทษเช่นเดียวกัน หากถูกดำเนินคดีในศาลผู้พิพากษามีอำนาจเลือกตามที่เห็นควรว่าจะปล่อยตัวเด็กนั้นไป หลังจากกล่าวตักเตือนให้รู้สึกตัว หรือจะบังคับเรียกประกันทัณฑ์บนจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองของเด็กนั้น ส่วนในกรณีเด็กที่มีอายุ 14 ปี ถึง 16 ปี ศาลจะต้องพิจารณาเสียก่อนว่าเด็กนั้นมีสติพอที่จะรู้สึกผิดชอบชั่วดีถึงสภาพและการกระทำผิดกฎหมายนั้นหรือไม่ ถ้าหากว่าไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้วก็ให้ศาลปรับใช้บทบัญญัติที่ใช้แก่เด็กอายุกว่า 7 ปี ถึง 14 ปี แต่ถ้าเด็กนั้นมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้ว ศาลก็มีทางเลือกอีกโดยอาจส่งตัวเด็กนั้นไปยังโรงเรียนดัดสันดาน หรือส่งลงโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ แต่ให้ลดโทษลงกึ่งหนึ่ง โรงเรียนดัดสันดานในที่นี้ได้รับเอาแบบอย่างของกฎหมายอินเดียภายใต้การปกครองของอังกฤษมา¹ ซึ่งเป็นเสมือนโรงเรียนฝึกวิชาชีพเพื่อให้เด็กได้รับการสงเคราะห์ เยียวยาและแก้ไขแทนที่จะให้จำคุก ทั้งมีการให้การศึกษอบรมและฝึกฝนอาชีพเพื่อเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตที่ดีงามต่อไป จึงไม่มีการส่งตัวเด็กไปคุมขังในเรือนจำ เพราะจะเป็นการลงโทษที่ทำให้เด็กได้รับความอับอายและอยู่ในสภาพถูกบีบบังคับด้านจิตใจ และนอกจากนี้ยังทำให้เด็กได้รับการถ่ายทอดอุปนิสัยและความรู้รวมทั้งบทเรียนที่เลวร้ายจากนักโทษภายในเรือนจำอีก ทั้งยังก่อให้เกิดปมด้อยแก่เด็กไปตลอดชีวิต

ในปี พ.ศ. 2494 รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จึงได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 ขึ้น โดยเป็นศาลชำนาญพิเศษเฉพาะสำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งถือเป็น

¹ สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล. (2546). *บันทึกของนายฮอร์ ปาคูซ์ เกี่ยวกับการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127*. หน้า 75-76.

การเริ่มต้นแห่งระบบการแก้ไขเยียวยาเด็กและเยาวชนที่ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด วัตถุประสงค์ในการจัดตั้งศาลเด็กมาจากความคิดที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ ทำให้รู้สึกกันว่าเด็กมีร่างกายและจิตใจไม่เหมือนกับผู้ใหญ่ การที่เด็กกระทำความผิดอาญานั้นอาจเป็นเพราะตัวเด็กเองที่มีทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ที่ยังน้อยกว่าผู้ใหญ่ หรือเป็นเพราะสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีจึงนำไปสู่การกระทำความผิดต่างๆ รัฐจึงไม่ควรที่จะลงโทษเด็กเพื่อเป็นการแก้แค้นหรือลงโทษเด็กเพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่น แต่ควรพิจารณาเด็กเป็นคนๆ ไปว่าควรลงโทษหรือใช้วิธีการอย่างไรจึงจะทำให้เด็กกลับตนเป็นคนดีได้ หรือถ้าปรากฏว่ามีวิถีทางที่จะทำให้เด็กกลับตนเป็นคนดีได้โดยไม่ต้องลงโทษศาลก็ควรลงโทษให้ผิดไปจากผู้ใหญ่เพราะรัฐควรจะได้ช่วยเหลือสงเคราะห์เด็กมาแต่แรก เพื่อมิให้เด็กมีโอกาสกระทำความผิด² จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการคุ้มครองดูแลเด็กและเยาวชนได้มีวิวัฒนาการเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยจะมุ่งเน้นไปที่วิธีการปฏิบัติตัวต่อเด็กและเยาวชนในชั้นพิจารณา และหลังมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งแล้ว ในชั้นจับกุมพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 มาตรา 24 วรรคท้ายบัญญัติว่า “ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะดำเนินการสอบสวนต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา” ซึ่งกล่าวการสอบสวนขณะนั้นไม่ได้บัญญัติให้เป็นพิเศษเด็กและเยาวชนจึงยังคงถูกปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ใหญ่อยู่

ต่อมาประเทศไทยได้เข้าร่วมลงนามในภาคยานุวัติสารของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2533 ได้พัฒนาแก้ไขเป็นพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาฉบับดังกล่าวและให้เป็นไปตามกฎหมายมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติในการบริหารกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็ก ค.ศ. 1985 (กฎแห่งกรุงปักกิ่งหรือ Beijing Rules) การแก้ไขดังกล่าวเป็นเพียงแนวทางในการปฏิบัติเพื่อคุ้มครองเด็กหรือเยาวชนที่ต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเฉพาะในการพิจารณาพิพากษาของศาลเท่านั้น แต่การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในชั้นสอบสวนยังคงได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่

หลังจากนั้นก็ได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอายุของเด็กและเยาวชนที่จะใช้วิธีการพิเศษแทนการลงโทษทางอาญาอีกด้วย โดยกำหนดให้เด็กอายุไม่เกินสิบปี แม้กระทำความผิดกฎหมายก็ไม่ต้องรับโทษ เด็กอายุกว่าสิบปีแต่ยังไม่เกินสิบห้ากระทำความผิดก็ไม่ต้องรับโทษเช่นเดียวกัน แต่ศาลอาจสั่งให้ดำเนินการอย่างอื่นเพื่อใช้ควบคุม ดูแลและแก้ไขเด็กนั้นซึ่งหลักการนี้ได้บัญญัติในมาตรา 74 แห่งประมวลกฎหมายอาญา สำหรับเด็กที่อายุกว่าสิบห้าปีแต่ไม่ต่ำกว่าสิบแปดปี ถ้าเด็กนั้นกระทำความผิด ให้ศาลพิจารณาถึงความรู้ผิดชอบและสิ่งอื่นที่เกี่ยวเนื่องกับเด็กนั้นและพิจารณาว่า

² หยุด แสงอุทัย. (2495). คำอธิบายกฎหมายศาลเด็ก. หน้า 4-5.

เด็กรุ่นสมควรถูกลงโทษหรือไม่ ถ้าไม่ก็ให้ใช้วิธีการจัดการตามมาตรา 74 หรือให้ลงโทษโดยให้ลดมาตราส่วนโทษลงมาถึงหนึ่งก็ได้ และนอกจากนี้ยังได้มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา(ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติเพิ่มเติมมาตรา 133 ทวิ กำหนดให้มีการดำเนินการถามปากคำเด็กที่มีอายุไม่เกินสิบแปดปีที่เป็นผู้เสียหายและพยาน ได้รับการดำเนินคดีอาญาในชั้นสอบสวนเป็นพิเศษกว่าทั่วไป ส่วนเด็กหรือเยาวชนที่ผู้ต้องหาพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ได้วางหลักไว้ในมาตรา 50ว่าจะทำได้เมื่อมีการจับกุมหรือควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชน ซึ่งจะต้องทำให้เสร็จภายในระยะเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เด็กหรือเยาวชนมาถึงสถานที่ทำการของพนักงานสอบสวน โดยในการสอบสวนเด็กหรือเยาวชนที่ผู้ต้องหาว่าได้กระทำความผิดอันเป็นความผิดอาญาให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวใหม่ และได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2548 โดยให้มีการใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 แทนกฎหมายฉบับเดิมที่ได้มีการประกาศยกเลิกไป ซึ่งกฎหมายฉบับใหม่นี้ได้เพิ่มเติมการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนมากขึ้น แม้กระทั่งในส่วนของการสอบสวนก็ได้มีการบัญญัติเพิ่มเติมสิทธิให้แก่เด็กและเยาวชนมากขึ้น อีกทั้งยังให้มีที่ปรึกษากฎหมายอยู่ร่วมกับเด็กทุกกรณี แต่อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัติฉบับใหม่ก็มิได้มีการกล่าวถึงวิธีการถามปากคำเด็กของพนักงานสอบสวนที่ชัดเจนไว้ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ต้องนำเอามาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวมาใช้ ซึ่งได้บัญญัติไว้ดังนี้

“ให้นำบทบัญญัติแห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง มาใช้บังคับแก่คดีเยาวชนและครอบครัวเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้”

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้วิธีการถามปากคำเด็กของพนักงานสอบสวนที่ไม่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ต้องนำมาใช้ภายใต้บทบัญญัติแห่งมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 โดยมาใช้ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ โดยจะใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้บัญญัติเกี่ยวกับการถามปากคำเด็กที่กระทำความผิดไว้ใน

มาตรา 134/2 ซึ่งได้บัญญัติว่า “ในการสอบสวนผู้ต้องหาที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีให้นำมาตรา 133 ทวิ มาให้โดยอนุโลมด้วยเช่นกัน” ซึ่งมาตรการพิเศษนี้เป็นมาตรการที่สอดคล้องกับหลักการคุ้มครองเด็กในกฎหมายต่างประเทศทั้งในระดับมาตรฐานสากลและในกฎหมายของประเทศในยุโรปและอเมริกา³ ซึ่งมีแนวคิดพื้นฐานว่าเด็กไม่ว่าจะอยู่ในฐานะผู้เสียหาย พยานหรือผู้ถูกกล่าวหา ก็ยังคงมีความอ่อนวัยทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งมีผลต่อการที่รัฐหรือสังคมจะต้องให้การดูแลเป็นพิเศษ จึงเห็นควรที่จะมีการปฏิบัติให้เหมาะสมและแตกต่างจากการดำเนินการในคดีอาญาโดยทั่วไป นอกจากนี้ยังเห็นว่าในชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนยังมีความชำนาญในด้านจิตวิทยาเด็กไม่เพียงพอ รวมทั้งมิได้คำนึงถึงสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กที่อ่อนแอเท่าที่ควร อีกทั้งการใช้ภาษากับเด็กยังไม่เหมาะสมเนื่องจากพนักงานสอบสวนมุ่งที่จะค้นหาความจริงจากเด็กเพียงอย่างเดียว อันเป็นเหตุให้การถามปากคำเด็กส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเด็กและส่งผลให้การสอบสวนคลาดเคลื่อน เนื่องจากเด็กเกิดความหวาดกลัวไม่กล้าที่จะพูดความจริง

กฎหมายจึงบัญญัติว่าในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สามปีขึ้นไปในการถามปากคำเด็กไม่ว่าจะเป็นผู้เสียหาย พยานหรือผู้ถูกกล่าวหาซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนแจ้งให้นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ หรือพนักงานอัยการอยู่ในการถามปากคำเด็กด้วย โดยกำหนดสถานที่ที่เป็นสัดส่วนพิเศษจากห้องสอบสวนหรือห้องพิจารณาคดีโดยทั่วไป เนื่องจากไม่ต้องการให้เด็กหรือเยาวชนต้องไปปะปนกับบุคคลอื่นซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อจิตใจและยังคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กอีกด้วย นอกจากนี้พนักงานสอบสวนจะต้องจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงซึ่งสามารถนำออกถ่ายทอดได้อย่างต่อเนื่อง (วิดีโอเทป) ไว้เป็นหลักฐานเพื่อหลีกเลี่ยงการได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจจากการต้องเบิกความซ้ำๆ ในเรื่องเดียวกัน โดยการใช้นักจิตวิทยาและเสียงตั้งแต่ในชั้นสอบสวนและมานำเสนอในชั้นศาลเพื่อการค้นหาความจริง ส่วนคดีที่มีอัตราโทษต่ำกว่าสามปีจะให้มีการถามปากคำแบบพิเศษได้ก็ต่อเมื่อเด็กหรือเยาวชนนั้นร้องขอให้มี

การที่มีสหวิชาชีพเข้าร่วมในการถามปากคำเด็กหรือเยาวชนนั้น นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์จะเข้ามาเพื่อหน้าที่ในการเยียวยาทั้งสภาพร่างกายและจิตใจของเด็ก นอกจากนี้จะทำให้เด็กเกิดความอบอุ่นใจ ไม่หวาดกลัว และก่อให้เกิดความร่วมมือแล้ว ยังเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดคำถามไปยังเด็กซึ่งจะต้องเข้าถึงความรู้สึก⁴ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำซึ่งต้องใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่งที่จะทำให้เด็กได้รับความกระทบกระเทือนต่อจิตใจน้อยที่สุด ส่วนพนักงาน

³ ณรงค์ ใจหาญ ก (2550). การถามปากคำเด็กในคดีอาญา: หลักกฎหมายและทางปฏิบัติ. หน้า 357.

⁴ พงษ์ราตรี หิรัญเกิด. (2547). ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องกับการสอบสวนคดีอาญาในเรื่องบทบาทของผู้ทำหน้าที่นักจิตวิทยาในการร่วมสอบสวนคดีเด็กและเยาวชน. หน้า 9.

อัยการก็มีหน้าที่เข้ามาถามปากคำเด็กให้ได้ข้อเท็จจริงที่ครบถ้วนและสามารถนำไปใช้เป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีอาญาในชั้นศาลได้ นอกจากนี้พนักงานอัยการจะเข้ามาเพื่อคุ้มครองสิทธิเด็กให้เป็นไปตามที่ควรจะได้รับ อีกทั้งการที่มีองค์กรอื่นเข้ามาร่วมด้วยก็เป็นการเข้ามาตรวจสอบการกระบวนการณ์ในชั้นถามปากคำอีกทางหนึ่งด้วย จึงเห็นได้ว่าทุกวิชาชีพล้วนแต่มีบทบาทหน้าที่ของตนเอง ซึ่งแต่ละสาขาวิชาชีพจะต้องตระหนักให้ได้ถึงบทบาทหน้าที่ของตนเองว่ามีความสำคัญอย่างไร จึงจะส่งผลให้การทำงานดำเนินไปอย่างบรรลุวัตถุประสงค์สูงสุดของกฎหมาย

ภายหลังได้มีการเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เกี่ยวกับการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา โดยกระทรวงสาธารณสุขมีความเห็นว่า “ในปัจจุบันกระทรวงสาธารณสุขมีปัญหาในการผลิตบุคลากรที่จะทำหน้าที่เป็นนักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยาให้มีจำนวนที่เพียงพอ มีคุณภาพและทันกับความต้องการ และเนื่องจากภารกิจดังกล่าวไม่ใช่งานหลักของบุคลากรจึงก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติว่าบุคลากรไม่อาจอุทิศเวลาให้กับภารกิจดังกล่าวได้อย่างเต็มที่” ส่วนสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีความเห็นว่า “จากประสบการณ์ที่ผ่านมา พบว่ามีปัญหาในทางปฏิบัติเกิดขึ้นในเรื่องการประสานงานระหว่างพนักงานอัยการกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยในบางคดีซึ่งเป็นคดีเล็กๆ น้อยๆ แต่เจ้าพนักงานตำรวจจะต้องรอให้พนักงานอัยการร่วมดำเนินการ ซึ่งใช้เวลานานและไม่สามารถที่จะดำเนินการต่อไปได้ ทำให้เกิดความไม่คล่องตัวในทางปฏิบัติ”⁵ ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงมีการเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งได้เสนอสภาพปัญหาให้รัฐบาลปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยผู้เขียนจะขอกล่าวเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการถามปากคำเด็กและเยาวชนเท่านั้นคือ

1) บัญญัติในการสอบถามปากคำเด็กที่ต้องมีกลุ่มสหวิชาชีพร่วมในการสอบสวน กำหนดสำหรับประเภทคดีที่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป จึงเห็นควรปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาด้วยการจำกัดประเภทคดีเฉพาะที่มีผลกระทบต่อจิตใจเด็กอย่างแรง และกำหนดให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในการแจ้งให้เด็กผู้เสียหาย หรือพยานทราบถึงสิทธิดังกล่าว (ปรับปรุงแก้ไขมาตรา 133 ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสอง)

2) กรณีเด็กเป็นผู้ต้องหา บทบัญญัติที่ใช้ในปัจจุบันกำหนดให้มีบุคคลซึ่งกลุ่มสหวิชาชีพพร้อมกันทุกคนถามคำให้การ เว้นแต่กรณีจำเป็น ซึ่งทำให้ล่าช้าไม่คล่องตัวเนื่องจากกฎหมายให้รัฐจัดหาทนายความแก่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กไว้แล้ว จึงสมควรปรับปรุงแก้ไขประมวล

⁵ ไพฑูรย์ ชัมภรัตน์. (2551). เจตนารมณ์การแก้ไขเพิ่มเติมป.วิอาญา (พ.ศ. 2550) การร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา. สืบค้นเมื่อ 12 มกราคม 2553, จาก www.trat.ago.go.th/new/files/botkwam19.doc

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยกำหนดเฉพาะคดีที่มีผลกระทบต่อจิตใจเด็กอย่างรุนแรงต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอหรือพนักงานอัยการอยู่ร่วมในการถามคำถามให้ผู้ต้องหาเด็กที่อายุไม่เกินสิบแปดปี เว้นแต่เด็กไม่ประสงค์จะให้มีบุคคลดังกล่าว (ปรับปรุงแก้ไขมาตรา 134/2)

ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 โดยมีการแก้ไขในมาตรา 133 ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า

“ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายอันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการข่มขืนต่อผู้ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรรโชก ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือคดีความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีร้องขอ การถามปากคำผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีให้พนักงานสอบสวนแยกกระทำเป็นส่วนสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอและพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วย ในการถามปากคำเด็กนั้น ในกรณีที่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เห็นว่าการถามปากคำเด็กคนใดหรือคำถามใดอาจจะมีผลกระทบต่อจิตใจเด็กอย่างรุนแรง ให้พนักงานสอบสวนถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เป็นการเฉพาะตามประเด็นคำถามของพนักงานสอบสวน โดยมีให้เด็กได้ยินคำถามของพนักงานสอบสวนและห้ามมิให้ถามเด็กซ้ำซ้อนหลายครั้ง โดยไม่มีเหตุอันสมควร

ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะต้องแจ้งให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอและพนักงานอัยการทราบรวมทั้งแจ้งให้ผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กทราบถึงสิทธิตามวรรคหนึ่งด้วย”

การที่จำกัดประเภทคดีที่สหวิชาชีพจะเข้าร่วมดำเนินการใช้ชั้นสอบสวนไว้เฉพาะคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายอันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการข่มขืนต่อผู้ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรรโชก ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือคดีความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก จะเห็นได้ว่าเป็นการลดบทบาทหน้าที่ของสหวิชาชีพลง จากเดิมจะต้องเป็นคดีที่มีอัตราโทษอย่างสูงสามปีจะให้สหวิชาชีพเข้ามาร่วมด้วย แต่เพราะเหตุที่จำนวนนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์มีไม่เพียงพอ อีกทั้งทำให้ล่าช้าต่อการทำงานของพนักงานสอบสวน ผู้เขียนจึงมี

ความเห็นว่าเป็นปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาในทางปฏิบัติ การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายนั้นไม่ใช่ทางออกที่ตรงกับปัญหาที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังทำให้รู้สึกได้ว่าหน่วยงานเหล่านี้ยังมีความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของวิชาชีพที่ต้องร่วมในการถามปากคำเด็กและเยาวชนยังไม่เพียงพอ นอกจากนี้จะทำให้เด็กได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมตามสิทธิที่เด็กควรจะได้และไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่บัญญัติไว้และตามมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติด้วย

นอกจากนี้ในวรรคท้ายของมาตรา 133 ทวิ ได้บัญญัติว่าในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจจะรอสหวิชาชีพเข้าร่วมในการถามปากคำพร้อมกันได้ ให้พนักงานสอบสวนถามปากคำเด็กโดยมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งในสหวิชาชีพร่วมด้วยก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอบุคคลอื่นไว้ในสำนวนการสอบสวน ซึ่งการอ้างเหตุจำเป็นเร่งด่วนนั้นไม่ได้มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าเช่นไรถึงเป็นเหตุจำเป็นเร่งด่วน จึงเป็นดุลพินิจของพนักงานสอบสวนว่าท่านนั้นโดยพนักงานสอบสวนอาจอ้างเหตุจำเป็นเร่งด่วนเพื่อไม่ต้องรอสหวิชาชีพเข้าร่วมในการสอบปากคำได้ อันจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิของเด็กที่ควรจะได้รับในการดำเนินการที่เหมาะสม ซึ่งผลของการไม่มีสหวิชาชีพเข้าร่วมในการสอบสวนจะถือว่าไม่มีการสอบสวนในความคิดเห็นมาก่อน พนักงานอัยการจะไม่มีอำนาจสั่งฟ้องในคดีนั้น ดังคำพิพากษาฎีกาที่ 5252/2545 ต่อมาเมื่อได้มีการแก้ไขบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในมาตรา 134/4 ได้กำหนดผลของการฝ่าฝืนเป็นให้ไม่รับฟังเฉพาะถ้อยคำที่ผู้ต้องหาได้ให้ไว้กับพนักงานสอบสวนเท่านั้น ซึ่งทำให้ศาลอาจไม่ยกฟ้องคดีนั้นหากมีพยานหลักฐานอื่นที่สามารถรับฟังได้ ซึ่งในตรงนี้จะเห็นได้เร็วกว่าพนักงานสอบสวนอาจละเลยการให้ความสำคัญกับผู้ต้องหาที่เป็นเด็กหรือเยาวชนด้วยเหตุที่ว่าแม้จะการสอบสวนจะไม่ชอบ หากมีพยานหลักฐานอื่นที่สามารถรับฟังได้ก็จะเป็นผลเสียหายแก่คดี

แม้ในปัจจุบันประเด็นเกี่ยวกับเหตุจำเป็นเร่งด่วนอาจจะเป็นปัญหาเนื่องจากการแก้ไขพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ได้เพิ่มเติมเรื่องการตรวจจับที่ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็กและเยาวชนให้แก่ศาลตรวจสอบการจับกุมภายในระยะเวลา 24 ชั่วโมงหลังจากจับตัวมา แล้วให้ดำเนินการสอบสวนหลังจากที่การจับกุมชอบด้วยกฎหมาย โดยแนวทางปฏิบัติได้กำหนดให้สหวิชาชีพเข้าร่วมในการสอบสวนด้วย โดยมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวฯ ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ นำมาตรา 133 ทวิ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประกอบกับมาตรา 134/2 มาใช้ในเรื่องการสอบสวนได้ จึงไม่เป็นปัญหาเรื่องการสอบสวนที่กำหนดระยะเวลาให้สอบสวนภายในระยะเวลา 24 ชั่วโมง

แต่อย่างไรก็ตามเพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองจากการสอบสวนก็ควรจะทำให้เสร็จสิ้นอย่างรวดเร็วที่สุดเพื่อให้เด็กต้องถูกกดดันทางด้านจิตใจและอยู่ในกระบวนการนี้น้อยที่สุด

ส่วนมาตรา 134/2 นั้น ไม่ได้มีการปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้มีการเสนอร่างกฎหมายขึ้นมา ก็เนื่องมาจากร่างกฎหมายที่เสนอขึ้นมานั้น ไม่ได้มีการคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้กระทำความผิดมากนัก ซึ่งในความเห็นของผู้เขียนเห็นว่าเป็นการบัญญัติกฎหมายที่เอื้อให้ผู้ปฏิบัติละเลยเด็กและเยาวชนได้ ทำให้เจ้าพนักงานในการปฏิบัติหน้าที่ให้ได้รับความสะดวกมากเกินไปจนลืมนำถึงวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของกฎหมาย ซึ่งมาตรา 134/2 นั้น ถือว่าเป็นมาตราที่เกี่ยวข้องกับการถามปากคำเด็ก อันเป็นขั้นตอนในเบื้องต้นที่เด็กได้เข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมจึงควรได้รับความใส่ใจให้มาก

ดังนั้น การเยียวยาเด็กและเยาวชนในการดำเนินกระบวนการทางอาญาควรเป็นวิธีปฏิบัติที่เหมาะสมแก่เด็กหรือเยาวชน ไม่ว่าจะในชั้นสอบสวน ชั้นพิจารณาหรือแม้แต่ชั้นราชทัณฑ์ โดยเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดกฎหมายมุ่งที่จะแก้ไขเยียวยา ฟันฟูและสงเคราะห์ให้สามารถกลับมาใช้ชีวิตในสังคม การเยียวยาและฟันฟูเด็กนั้นควรมีตั้งแต่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ซึ่งการสอบสวนถือเป็นการเริ่มต้นชีวิตของเด็กที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการนี้ หากในเบื้องต้นได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม กระทำเหมือนเขาเป็นผู้ร้าย ก็จะทำให้เด็กนั้นรู้สึกว่าได้เสียคนไปแล้ว ไม่มีหวังที่จะกลับตัวเป็นพลเมืองดีได้อีก แม้ภายหลังจะได้รับการเยียวยา ถือว่าเป็นการยากที่จะแก้ไขเยียวยาเด็กหรือเยาวชนนั้น ถือได้ว่าการสอบสวนเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่ง ส่วนเด็กหรือเยาวชนที่เป็นผู้ต้องหาได้รับความกระทบกระเทือนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจจากการค้นหาความจริงในกระบวนการสอบสวนเช่นกัน การปฏิบัติที่เหมาะสมกับเด็กหรือเยาวชนเหล่านี้จะช่วยเยียวยาทั้งสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กได้ หากผู้ปฏิบัติเห็นถึงความสำคัญและให้ความสำคัญกับอนาคตของชาติมากขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสิทธิของเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหา
2. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของการถามปากคำเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหา
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงบทบาทหน้าที่การทำงานของสหวิชาชีพในการถามปากคำเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน
4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับการถามปากคำเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหา

5. เพื่อศึกษาหามาตรการและกลไกทางกฎหมายเป็นแนวทางแก้ไขปรับปรุงการถามปากคำเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหาให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาในปัจจุบัน

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การถามปากคำเด็กและเยาวชนในฐานะผู้ต้องหาไม่ได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจน โดยมาตรา 134/2 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้น ให้นำมาตรา 133 ทวิ มาใช้ได้โดยอนุโลม ซึ่งกระบวนการถามปากคำเด็กหรือเยาวชน ต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 โดยมีการแก้ไขมาตรา 133 ทวิ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ซึ่งพบว่าการแก้ไขเป็นไปเพื่อให้เกิดความสะดวกในการปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ และปัญหาเกี่ยวกับจำนวนของนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์ซึ่งเป็นบุคลากรในการปฏิบัติหน้าที่มีจำนวนไม่เพียงพอ จึงมีการแก้ไขการถามปากคำเด็กเพื่อให้เกิดความสะดวกต่อการถามปากคำเด็กและเยาวชนโดยมีการจำกัดมูลฐานความผิดที่ให้สหวิชาชีพเข้าร่วม ซึ่งจะมุ่งเน้นไปที่เป็นผู้เสียหายและพยานเป็นหลัก ทำให้เด็กซึ่งตกเป็นผู้ต้องหาได้รับการคุ้มครองอย่างไม่เพียงพอ สิทธิของเด็กที่ควรได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมถูกระงับ นอกจากนี้เมื่อมีการแก้ไขพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ทำให้ไม่มีปัญหาในการอ้างเหตุจำเป็นเร่งด่วน แต่ก็ไม่ได้มีการกำหนดกรอบระยะเวลาในการสอบสวนซึ่งจะต้องปฏิบัติให้เกิดความรวดเร็วที่สุดเพื่อให้เด็กไม่ถูกกีดกันทางด้านจิตใจและใช้เวลาอยู่ในกระบวนการถามปากคำนี้ให้น้อยที่สุด

นอกจากนี้ ปัจจุบันเมื่อไม่มีการกำหนดกรอบระยะเวลาในการถามปากคำ จึงไม่สามารถอ้างเหตุจำเป็นเร่งด่วนได้ แต่ในทางปฏิบัติได้มีการสอบปากคำไปก่อนโดยปราศจากสหวิชาชีพบางคน ซึ่งกรณีที่สหวิชาชีพเข้าร่วมในการถามปากคำไม่ครบทุกคนก็ไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใดตรวจสอบ ถึงจะมีการตรวจพบหรือมีการร้องเรียนก็ไม่ส่งผลให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจสั่งฟ้องในคดีนั้น เมื่อมาตรา 134/4 ได้กำหนดผลของการฝ่าฝืนเป็นให้ไม่รับฟังเฉพาะถ้อยคำที่ผู้ต้องหาได้ให้ไว้กับพนักงานสอบสวนเท่านั้น ซึ่งทำให้ศาลอาจไม่ยกฟ้องคดีนั้น หากมีพยานหลักฐานอื่นที่สามารถรับฟังได้ อาจทำให้เด็กถูกละเลยที่จะปฏิบัติเพื่อคุ้มครองสิทธิ ซึ่งจะได้รับการปฏิบัติที่ไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองเด็กหรือเยาวชนทุกสถานะที่เข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งควรจะให้เจ้าพนักงานและสหวิชาชีพตระหนักถึงบทบาทหน้าที่การทำงานของตนเอง เพื่อให้มีความสำคัญกับเด็กและเยาวชนมากขึ้น โดยบัญญัติให้สหวิชาชีพทุกคนเข้าร่วมในการถามปากคำเด็กให้เกิดความชัดเจนเพื่อให้เกิดแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมแก่เด็กและเยาวชนที่

เป็นผู้ต้องหาโดยเฉพาะ จึงจะเป็นแนวทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดแก่เด็กเมื่อต้องเข้าสู่กระบวนการถามปากคำ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาและขอบเขตด้านตัวแปรของการทำวิจัยไว้ คือ เนื่องจากเด็กหรือเยาวชนมีสิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมจากองค์กรที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีอาญา แต่เนื่องจากตัวผู้ปฏิบัติเองยังให้ความสำคัญกับเด็กไม่เพียงพอ จึงทำให้เด็กได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม จึงควรให้สหวิชาชีพเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการทำงานอย่างสูงสุดและสิทธิของเด็กได้รับการคุ้มครองอย่างเหมาะสม

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร โดยรวบรวมเอกสารกฎหมายต่างๆ ที่เป็นส่วนสำคัญหรือเป็นส่วนหลักของการวิจัยครั้งนี้ โดยดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา วิชาการต่างๆ ในทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับสิทธิของเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้ต้องหา
2. ทำให้ทราบถึงบทบาทหน้าที่การทำงานของสหวิชาชีพในการถามปากคำเด็กและเยาวชนในชั้นสอบสวน
3. ทำให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของการถามปากคำเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหา
4. ทำให้ทราบเกี่ยวกับการถามปากคำเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหาในต่างประเทศ และสามารถนำมาเปรียบเทียบกับคำถามปากคำเด็กในประเทศไทย
5. ทำให้ทราบว่าเด็กและเยาวชนเมื่อได้รับการเยียวยา แก้ไข ทั้งทางด้านสภาพร่างกายและจิตใจแล้ว สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ